

Nr 419.

Av herr Nyblom, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 19, med förslag till förordning angående fortsatt tillämpning av förordningen den 17 maj 1923 om utgörande av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror.

Kungl. Maj:t föreslår i proposition nr 19 till innevarande års riksdag fortsatt tillämpning av förordningen den 17 maj 1923 (nr 113) om utgående av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror.

Chefen för finansdepartementet anför i propositionen:

»Genom förordning den 11 juli 1919 infördes en särskild stämpelavgift vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror. Förordningen, vilken gällde till utgången av år 1920, erhöi sedermera fortsatt giltighet till och med år 1923. Den 17 maj sistnämnda år utfärdades ny förordning i ämnet att gälla under år 1924. Giltighetstiden för sistnämnda förordning har sedermera enligt beslut av riksdagen förlängts med ett år i sänder, senast till och med den 30 juni 1935. Genom förordning den 5 april 1929 (nr 52) har i 19 § viss ändring vidtagits i fråga om sättet för tillhandahållandet åt allmänheten av författningen i ämnet.

Ifrågavarande stämpelavgift avser, med vissa undantag, köp, byte och införsel till riket av äkta pärlor och ädla stenar, av föremål, i vilka sådana pärlor och stenar äro infattade, samt av smycken utav guld, silver eller platina. Avgift utgöres för varje föremål, vars värde överstiger 300 kronor, och utgår som regel med 10 kronor, då föremålets värde icke överstiger 350 kronor, och därutöver med 5 kronor för varje ytterligare påbörjat belopp av 50 kronor.

Under åren 1928—1932 inbringade förevarande stämpelavgift mellan 60,000 och något över 80,000 kronor om året. Enligt inhämtad uppgift från generalpoststyrelsen utgjorde det under år 1933 influtna beloppet 49,475 kronor. För år 1934 har uppgift i nu berörda hänseende ännu icke blivit tillgänglig.»

Det belopp, som influtit i stämpelavgift, uppgår således icke till en i förhållande till kontrollkostnaderna, vilka för år 1933 uppgått till 10,719 kronor, stor summa, men nedgången i skattens avkastning under de senaste åren får till viss del ses mot bakgrunden av senare tidens depression.

Då avgift endast utgöres för varje föremål, vars värde överstiger 300 kronor, kan denna stämpelavgift ej inbringa några större belopp. Riksdagen har tidigare gått in för att försvåra införsel av umbärliga varor genom åsättande av högre tullsatser, och med tanke härfpå samt även med hänsyn till de möjligheter som i detta fall förefinnas för erhållande av högre skatteinkomster bör grundbeloppet varefter avgift skall utgå nedsättas från 300 till 100 kronor.

Stämpelavgiften som hittills utgått med 10 kronor för värde överstigande 300 kronor och därutöver med 5 kronor för varje ytterligare påbörjat belopp av 50 kronor bör ändras dithän, att avgift med 10 procent av värdet påföras föremål vars värde överstiger 100 kronor.

Genom en sådan omläggning kunde statsverket påräkna betydligt större inkomster, kontrollen bleve lättare att utföra och de nu till synes höga kontrollkostnaderna kunde i någon mån vara motiverade.

På grund av vad härovan blivit anfört får jag hemställa,

att riksdagen vid antagandet av i Kungl. Maj:ts proposition nr 19 framlagt förslag angående fortsatt tillämpning av förordningen den 17 maj 1923 måtte besluta att stämpelavgiften skall ändras därhän, att avgift påföres med 10 procent av föremålets värde, då detta överstiger 100 kronor.

Stockholm den 23 januari 1935.

Georg Nyblom.
